

Prekentekest: Salme 40,2-6

Jeg ventet og håpet på Herren,
han bøyde seg til meg og hørte mitt rop.

Han drog meg opp av fordervelsens grav,
opp av den dype gjørmen.

Han satte mine føtter på fjell
og lot meg gå med faste skritt.

Han la i min munn en ny sang,
en lovsang for vår Gud.

Mange skal se det og frykte
og sette sin lit til Herren.

Salig er den mann som stoler på Herren
og ikke holder seg til de stolte,
til dem som faller fra i løgn.

Herre, min Gud, mange under har du gjort,
og mange tanker har du til vårt beste;
ingen kan måle seg med deg.

Vil jeg tale og fortelle om dem,
er de så mange at de ikke kan telles.

Slik lyder Herrens ord.

Salmenes bok har gjennom alle generasjoner hatt sine trofaste lesere. Mange bibellesere har sine favorittsalmer, kjære bibelord som gir trøst og veiledning når livssituasjonen gjør at man trenger det. Det finnes mye visdom og troslære. Man kan legge hele sitt liv inn i salmebokens fortvilte hvorfor-rop til Gud, men man kan også gjøre salmenes bønner og lovsanger til sine egne.

Slik har Salmenes bok vært et skattekammer for alle som søker bibelord som gir gjenklang i det livet en lever. Slik har det vært like fra Israels menighets tid og til i dag. Gjennom bønner og lovsanger føres vi like inn i israelfolkets tros- og gudstjenesteliv. Vi møter den kjempende og den prøvede tro, og vi møter takken og tilbedelsen, hvilen og tryggheten hos Gud. Man kan bli slått over ærligheten og mangelen på pyntede fasader. Her er det livet slik det er som gjelder.

Denne salmen har navn etter kong David. Vi merker den har en glad grunntone, for denne delen av salmen er en takkesalme. Den kan ha blitt til med tanke på konkrete hendelser i Davids liv, men for oss som hører ordene i dag, kan salmen si vel så mye om vi løfter den ut fra Davids tid og lar den tale inn i vår egen tid og til våre liv.

Den begynner med håpet. Hvor mange er det ikke som i perioder av livet håper på at lykken en dag skal snu, at livet skal bli lettere å leve. Det kan dreier seg

om økonomi, vanskelige familieforhold, helse, eller andre ting. Man jobber og strever og håper. Dette er felles for alle mennesker, tror jeg, selv om håpets innhold vil skifte.

Det er mange som håper, men Salmenes bok gir håpet retning og adresse. "Jeg ventet og håpet på Herren," leser vi – ord som troende fra Davids tid av har kunnet legge sitt liv og sitt hjerte i. Fremtidshåpet var ikke kun knyttet opp mot deres egen innsats, kløkt og strev. Jeg har hørt folk skryte og si de har vært flinke, ordnet seg med gode jobber og velordnet trygg økonomi og sikret livet for alderdommen. Og det har jeg kunnet jeg gi dem rett i, selv om livet for andre som har fulgt samme oppskrift ikke har blitt den samme dans på roser, men mer fortonet seg som et lotteri der vinnerloddet ikke ble trukket.

Midt i denne diskusjonen om hva som er viktig i livet, kommer kong David dagens mennesker i møte med et tredje element. Det dreier seg ikke bare om personlig dyktighet eller fordeling av lykke og ulykke i livets lunefulle spill. Det er en skatt som ligger der urørt like foran øynene på mange. I Salme 34 sier kong David: "Smak og se at Herren er god." Salme 34,9.

Folk på Davids tid visste ikke så mye om Herren og hva han kunne gjøre for dem. Mye av det vi vet i dag, vet vi fordi Jesus og apostlene har sagt det. I gammel tid var ikke Det nye testamente til. Men en ting visste David, han kunne sette sitt håp til Herren, for han og Herren hadde delt livet sammen. De hadde en historie sammen.

David hadde åpnet sitt hjerte for Herren. Han hadde sluppet Herren inn i livet sitt og latt ham være der på lederplass. Han hadde lært denne Herren å kjenne som en som var større og mektigere, en som ville ham vel. "Jeg ventet og håpet på Herren, han bøyde seg til meg og hørte mitt rop." For en fantastisk erfaring. Herren så David og kom til ham. Slik ser Herren også dem som roper på ham den dag i dag.

"Jeg ventet og håpet ... han bøyde seg til meg." Også du har en livshistorie sammen med Herren. Jeg vil tro flere av oss deler Davids erfaring med Herren. Han har vært der gjennom livet. Han har støttet og hjulpet, noen ganger usynlig, andre ganger mer nær og med trøst. Noen kan også si med Salme 40: "Han drog meg opp av fordervelsens grav, opp av den dype gjørmene. Han satte mine føtter på fjell og lot meg gå med faste skritt." Noen er kanskje der i dag at en kjenner en sitter fast i noe som trekker en ned og tar livsgleden fra en. For David var det dødsriket som kjentes faretruende nær.

Det lyder et budskap i dag, og det er: gi ikke opp! Gjør som David – ha håp til Herren. Kanskje det kommer en dag da også du kan si: "Han la i min munn en ny sang, en lovsang for vår Gud." Vi merker Herrens aktive handling. Det er han som skaper trangten i oss til å takke og som gir oss en fornyet kraft i lovsangen. Vi har ikke med en passiv og likeglad, men med en aktiv, handlende Herre å gjøre. Lovsangen springer ut av menighetens erfaring av hans godhet. Derfor er

lovsangen rettet til og for vår Gud, og som en frukt av lovsangen, sier salmisten David: "Mange skal se det og frykte og sette sin lit til Herren."

Frykten er den ærefrykten eller redselen som vil være der for å komme på kant med Gud når vi vet han stiller krav til våre liv. Han har tross alt gitt oss loven med budene og formaningene. Men takket være evangeliet har han fridd oss som tror ut av det som binder folk for evigheten. Derfor finnes det en grunnleggende tillit til Gud og til hans nåde, og David kan si: "Salig er den mann som stoler på Herren og ikke holder seg til de stolte, til dem som faller fra i løgn." Det finnes en salighet for den som frelses. De stolte er de overmodige, de som ikke i frykt og tillit setter sitt håp til Herren.

Det er fantastisk å lese om Davids håp til en Herre han kjente av erfaring, men tross alt ikke visste så mye om som oss. David så fram mot at Messias en dag skulle komme. Men vi vet han kom og var den Herren som David kjente og satte sitt håp til. Hvor mye mer skal da ikke vi sette vårt håp til den samme Herren nå som vi vet han har overvunnet døden og gitt himmelens rikdom til dem han frelser fra fortapelsen.

Folk var i villrede i gammel tid. Fantes det noe evig liv? Vi vet at saddukeerne på Jesu tid trodde ikke på at det var noen oppstandelse fra de døde. I dag tror mange at så sant det finnes en gud så er det en et evig liv for alle. Men slik lærer ikke vår bibel. Apostelen Peter sier om Jesus: "Det er ikke frelse i noen annen, for i hele verden er det blant mennesker ikke gitt noe annet navn som vi kan bli frelst ved." Apg 4,12. Det har kommet og gått mange religionsstiftere gjennom historien. Det finnes mange navn som folk har satt sitt håp til. Noen håper også i dag på Buddha eller Muhammed. De vil en dag måtte bli skuffet alle som én. Herren Jesus er den eneste som kan frelse et menneske for evigheten.

La gå at veien gjennom livet kan gå i ulendt terreng. Ikke alltid ser vi så langt heller. Der er myrer og sumper, for andre mer torner og ørkenlandskap. Der er frydefulle oaser med rennende vann. Noen befinner seg i terreng der det er lett å gå, andre har det vanskelig, men håpet og målet har vi felles alle vi som tror på Jesus.

Måtte mange slutte seg til ordene fra Davids lovsang: "Herre, min Gud, mange under har du gjort, og mange tanker har du til vårt beste; ingen kan måle seg med deg. Vil jeg tale og fortelle om dem, er de så mange at de ikke kan telles."

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet.